

Madonas dekanāta – Alūksnes, Cēsaines,
Ērgļu, Gulbenes, Jaunkalsnavas, Lubānas,
Madonas, Pļaviņu Romas katoļu draudžu –
izdevums

2020
Maijs

Kāpt kalnā

„Atver man,
lai es ieeju pie tevis,
mana miļā
draudzene,
mana māsa,
mana dūja,
mana cildenā!”
(Dz 5, 2)

UN NETOPIET ŠAI PASAULEI LĪDZĪGI...

Kristus augšāmcēlies! Šī labā vēsts ir ne tikai katoliskais sveiciens, ar kuru cits citam atgādinām par Kristus uzvaru, bet arī mūsu lielā cerība. Cerība, ka kopā ar Viņu augšāmcelsimies mūžīgajai dzīvei. Jo, ja mēs līdz ar Kristu esam miruši pasaulei,

tad kopā ar Viņu arī augšāmcelsimies (Rom 6,8). Tātad, cik reizes izsakām šo sveicienu, tik apliecinām savu cerību uz augšāmcelšanos un mūžīgo dzīvi. Tā ir Jaunā Derība, ko Dievs noslēdz ar visām tautām. Vai zināt, kurā Rakstu vietā Jēzus pasludina Jauno Derību? Steigšos atgādināt: „Un, maizi ņēmis, Viņš pateicās, pārļauza to un tiem to deva, sacīdams: „Tā ir Mana miesa, kas par jums top dota. To darīt, Mani pieminēdami!” Tāpat arī

biķeri pēc vakarēdiena, sacīdams: „Šis biķeris ir jaunā derība Manās asinīs, kas par jums top izlietas.”” (Lk 22,19-20) Caur savu krustu upuri – Jēzu – Dievs noslēdz Jauno Derību. Viņš aicina, lai arī mēs uzvarētu ļaunumu un augšāmceltos mūžīgajai dzīvei. Bet vai Jēzus varēs mūs pestīt – atbrīvot? Tas atkarīgs no tā, kāds gars mūsos valdīs. Dzīvojam žēlastību laikā, kurā varam izvēlēties, vai būt Dieva Svētajā Garā vai pasaulīgajā garā. Un ne tikai izvēlēties, bet palikt šajā izvēlē, kas ir daudz grūtāk. Tāpēc svarīgi regulāri pārbaudīt un izvērtēt, vai esam Dievā un Dievs mūsos? Šo pārbaudī Jēzus sauc par nomoda stāvokli, un tam nav paredzēta tikai viena diena vien.

Lai arī cik šī pasaule neizskatītos pievilcīga, atzīsim, ka materiālā pasaule ir pārejoša, nepastāvīga un mānīga. Pasaulīgais gars nenozīmē tikai milēt grēkus vai netikumus. Pasaulīgais gars rodas no tā, ka mūsu dzīves lielākā autoritāte nav Dievs. Atcerēsimies kaut Pēteri, kurš vēlējās izglābt Jēzu no

krusta ciešanām. Uz ko Jēzus apsauca viņu, sakot: „Atkāpies no Manis, sātan, tu Man esi par apgrēcību. Jo tu nedomā, kas Dievam, bet kas cilvēkam patīk.” (Mt 16,23) Tāpēc, ja mūsu dzīvē svarīgākais ir gaumīgs apģērbs, miesas un dabas skaistums, laba izglītība, ekoloģija, veselība..., mūsos valda iznīcīgās pasaules gars. Šis neapšaubāmi ir labas lietas, bet vai ar tām var atpestīt dvēseli? Vai bez Dieva tās nesis svētību?

Lietas nepiepilda dvēseles dziļākās ilgas. Mūsu dziļākās ilgas ir sasniegt patiesu un mūžīgu laimi, un tas saistās ar dvēseles jeb gara stāvokli. Par piemēru minēšu godājamo bīskapu Boļeslavu Sloskānu. Atrodoties Lubjankas cietumā, savus

mocītājus bīskaps sauca par sargeņģeļiem. Vēl vairāk viņus sadusmoja fakts, ka pēc neskaitāmām mocībām bīskaps ne tikai palika uzticīgs mīlestībai uz Baznīcu, bet spēja lūgties un uzsmaidīt saviem mocītājiem. Kāds no tiem, redzot bīskapu, iesaucās: „Ko tu smaidi?” Bet bīskaps atbildēja: „Jā, es smaidu, jo esmu brīvs, bet jūs neesat brīvi.” Sasniegt patiesu brīvību nenozīmē būt veselam, skaistam, gudram, bet atrast to, kas visgrūtākajos dzīves brīžos tev spēst nest mieru, drosmi, spēku un mīlestību. To var tikai Dieva Svētais Gars. Un tā pamats ir ticība, Jēzus krusta uzvaras spēks. Lūgšim mūsu Kungu Dievu, lai Viņš atjauno, piepilda ar Savu Garu. Lai mēs kā patiesi Dieva bērni varam teikt: „Tēvs... Tavs prāts, lai notiek...” Lai mūsu darbi, ilgas, dzīves priecīgie un skumjie brīži būtu Dieva godam. Lai Viņa Vārds ir pagodināts manī un ikkatrā cilvēkā! Kristus patiesi ir augšāmcēlies!

**Priesteris
Ingars Stepkāns**

KODS 13 – ATENTĀTS PRET PĀVESTU

1981. gada 13. maijā ap pulksten 17, aptuveni tai pašā laikā, kad 1917. gadā Dievmāte parādījās Fatimā, notika atentāts pret pāvestu Jāni Pāvilu II. Fatimas noslēpuma trešās daļas precīzu tekstu tobrīd zināja pāvests Jānis Pāvils II un māsa Lūcija, vienīgā dzīvā palikusi Fatimas vizionāre. Abi pārējie vizionāri nomira no spāņu gripas, kuras līdzinieks Covid-19 tagad plosās pasaulē 100 gadus pēc Fatimas atklāsmes. Fatimas Dievmātes kults oficiāli tika aizsākts 1930. gadā, un pēc Lūcijas atmiņu pirmās publikācijas 1935. gadā tas izplatījās arī Spānijā un citās valstīs.

Jaunavas Marijas vēstījums tika saprasts, kā Dievmātes uzvara pār komunismu un politizēts arī nežēlīgā pilsoņu kara iespaidā Spānijā, kur komunistu internacionāli uzvarēja Franko režīma spēki. Dievmātes atklāto pirmo Fatimas noslēpumu māsa Lūcija rakstiskā veidā publicēja 1941. gadā, otro noslēpuma daļu – 1944. gadā. Trešo noslēpuma daļu, kas tika ielikta slēgtā konvertā ar norādi, ka to nedrīkst publiskot ātrāk par 1960. gadu, pie sevis glabāja Leirias-Fatimas bīskaps Portugālē. 1957. gadā vēstule tika nodota Vatikāna arhīvā, 1959. gadā tā tika nodota pāvestam Jānim XXIII. Izlasījis tekstu, pāvests nolēma to nublicēt. Savukārt 1960. gadā Vatikāns publicēja tekstu, kurā teikts, ka trešais Fatimas noslēpums „iespējams paliks zem noslēpuma zīmoga vienmēr”. Jāsaprot, ka Fatimas vēstījums no Baznīcas puses tiek traktēts kā privātā atklāsmē arī tad, ja Baznīca to ir apstiprinājusi kā autentisku, un tā publicēšana neko nepapildina Kristus atklāsmē, kas ir noslēgusies. Pāvests Pāvils VI, izlasījis Fatimas vēstījuma saturu, 1965. gadā nosūtīja to atpakaļ uz Vatikāna arhīvu. Pastorālais lēmums par noslēpuma saglabāšanu vispārējās visatļautības gaisotnē septiņdesmi-

tajos gados izsauca pretestību no laicīgās sabiedrības, kā arī Baznīcas konservatīvā spārna puses. Laicīgajai sabiedrībai radās iegansts kritizēt Baznīcu, ka tā ir noslēgta organizācija. Savukārt konservatīvie katolī

Fatimas noslēpumā mēģināja rast ieganstu apšaubīt Baznīcas reformu nepieciešamību vai pamatot tās krīzes iemeslus. Atcerēsimies, ka 1960. gadā trešā pasaules kara draudi bija tik reāli, ka šāda noslēpuma atklāsmē varētu pamudināt komunistus vai citus ekstrēmistus īstenot represijas pret Baznīcu vai pat uzsākt atomkaru, tā ka pāvestu lēmums neatklāt noslēpumu bija saprotams.

1963. gada 15. oktobrī Štutgartes žurnālā „Jaunā Eiropa” tika publicēts Fatimas trešā noslēpuma teksts, kuru it kā nopludinājis kāds no Vatikāna. Tas bija garš izdomājums par atklāsmes tēmu joprojām ir pieejams internetā. Iespējams, tas pakāpeniski radīja augsni atentātam pret pāvestu Jāni Pāvilu II, lai gan līdz šim nav zināmi uz pāvestu šāvušā patiesie motīvi. Zināms, ka kāds austrāliešu ekstrēmists 1981. gada 2. maijā nolaupīja Air Lingus lidmašīnu, reiss Nr. 164, savā deklarācijā līdzās citām prasībām pieprasot, lai pāvests Jānis Pāvils II atklāj Fatimas trešo noslēpumu. Lidmašīnas aizdzinējis izrādījās noziedznieks, kurš visdrīzāk izmantoja sensitīvu informāciju, lai pamatotu savu noziegumu vai piedotu savai rīcībai īpašu nozīmi. Katrā ziņā tas liecina, ka Fatimas noslēpuma tēma sabiedrībā bija ļoti pazīstama un jutīga. Baznīca uz vilto atklāsmēm neatbildēja ne apstiprinoši, ne noraidoši, Fatimas noslēpuma 3. daļas tekstu oficiāli atklāja 2000. jubilejas gadā, kopā ar kardināla Raciongera komentāru. (Turpinājums sekos)

**Priesteris
Māris Ozoliņš**

VARENIE LŪGŠANAS AUGĻI UN TO PĀRBAUDĪJUMS

Dārgie Kristū, svētceļotāji ceļā uz Debesīm!

Viens no latīņu slavenajiem teicieniem saka: „*Finis coronat opus*”, ko var tulkot „*Nobeigums vainago darbību*”. Šķiet, ka tas der pārdomām par Jēzus lūgšanu Olivdārzā, jo tā nav palikusi teorētisku pārdomu vai vārdu limenī vien. Tāpat Kristus paskaidrojums: „*Mani nodos pagāniem un apsmies, un šautīs, un apspļaudīs, un pēc šautišanas mani nonāvēs.*” (sal. Lk 18, 32-33a)

Kādā ziņā? Pēc lūgšanas un sastapšanās ar aizmigušajiem mācekļiem Dieva Dēls saka „*Celieties, iesim! Lūk, kas mani nodos, jau ir tuvu klāt!*” (Mk 14,42) Tādējādi saprotam, ka Mesijas un Kunga Kalpa dzijā lūgšana tiešām ietekmē cilvēcisko gribu un ved pie lēmuma, pie iešanas pretī Dieva gribai.

Atceros, ka pirmo reizi praktiskā veidā ar šādu paņēmieni sastapos semināra laikā. Garīgais tēvs reizi nedēļā mūs ņēma līdz uz zāli un atsevišķi no visiem semināristiem piedāvāja meditēt konkrētu Dieva Vārda fragmentu. Tas bija jāveic, lai mēs izprastu, par ko tur teikts, kādas ir teksta galvenās patiesības un lai saskaņā ar izlasīto mēs lūgšanu laikā atrastu konkrētu apņemšanos šai dienai. Toreiz man negāja tik viegli, jo, pirmkārt, nevarēju izprast, kā lasītais var saistīties ar manu dzīvi, un, otrkārt, nevarēju izdomāt nevienu apņemšanos.

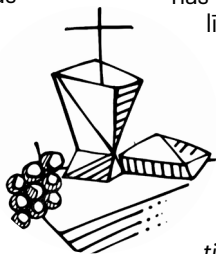
Šodien apzinos, ka pie tā ir vajadzīga Svētā Gara gaisma un tādējādi iespējams atrast biblisko domāšanas veidu par savu dzīvi un Dieva skatienu uz to. Protams, šo dāvanu Dievs grib dot katram, un šādas dāvanas kā mazas sēkliņas nāk kopā ar kristību. Tomēr tālāk tas prasa darbu, attīstību.

Uz šī fona katrs no mums var uzdot sev dažus jautājumus. Piemēram. Vai es cen-

šos mācīties no Jēzus, ka lūgšana ved pie rīcības saskaņā ar Dieva gribu? Cik reizes nedēļā apzināti pūlos ņemt rokās Biblii, lai caur Dieva Vārda meditāciju varētu sadzirdēt Dievu savā dzīvē konkrētos apstākļos? Vai cenšos pieņemt noteiktus lēmumus atrastā gaismā? Kurš no Evaņģēlijiem manas ticības limenī visbiežāk man palīdz formēt sirdi un dzīvi pēc Dieva prāta nevis pēc televīzijas, kādu kaimiņu „gudrības” vai pasaulles dzīves stila?

Tam pieliksīm klāt kontrastu. Jēzus lūgšanas augļi brieda apstākļos, kas sekoja tālāk.

Evaņģēlijā lasām: „*Lūk, viens no tiem, kas bija ar Jēzu, izstiepa roku, izvilka savu zobenu, cirta augstā priesterā kalpam un nocirta tam ausi. Tad Jēzus sacīja viņam: „Liec savu zobenu savā vietā, jo visi, kas zobenu tver, no zobena ies bojā. Vai tu domā, ka es nevaru lūgt savu Tēvu, un Viņš man tūlīņ neatsūtītu vairāk nekā divpadsmit leģionu eņģeļu? Kā tad lai izpildītos Raksti, ka tam tā jānotiek?”* (Mt 26, 51-54) Skatoties no apustuļa Pētera puses – jo viņš bija tas, kas uzbruka ar zobenu (sal. J 18,26) – viņam it kā vajadzēja kaut ko darīt, mēģināt situāciju glābt. Taču no Kunga Kalpa puses – tā bija kā kārdināšana, lai virsroku ņemtu nevis Dieva griba, kas tomēr paredzēja „rūgto biķeri” (sal.: Mt 20,22-23; 26,39; 26,42 u.t.t.), bet cilvēka „gudrība”. Arī iepriekš jau bija pierādījies, ka Jēzus atklāj Pētera cilvēcisko un galu galā velnišķo domāšanas veidu: „*Jēzus pagriezās un sacīja Pēterim: „Atkāpies no manis, sātan! Tu esi man par apgrēcību, jo tu nedomā to, kas ir Dieva, bet kas cilvēcis.”*” (Mt 16,23) Šķiet, ticīgajiem par to nemaz nav jābrīnās. Vai tad pie sv. Pāvila nelasām: „*...es atrodu sevi likumu, kas tad, kad gribu labu darīt, tuvojas man ar ļaunu, jo iekšējais cilvēks priecājas par Dieva likumu, bet citu likumu es redzu*

savos locekļos. Tas karo pret mana prāta likumu un pakļauj mani grēka likumam, kas ir manos locekļos.” (Rom 7,21-23)

Kādā nolūkā par visu to lasīt un domāt? Vajadzētu apzināties, ka lūgšana palīdz atklāt Dieva gribu un saskaņā ar to pieņemt pareizus lēmumus, tomēr **mūsu lūgšanas augļi vairāk vai mazāk, bet būs padoti pārbaudījumiem caur dažādu veidu kārdināšanām un grūtībām**, kaut caur viltus palīdzību un cilvēcisku atrisinājumu piedāvājumu. Šī iemesla dēļ kā ierocis garīgajā cīņā var kļūt teiciens „*Tendit in ardua virtus*”, kas tulkojumā skanētu apmēram tā: „*Tikumi pilnveidojas grūtībās.*” Sadzirdēsim to bibliskā gaismā: „*Par to jūs priecāsit, ja arī tagad, ja tas vajadzīgs, nedaudz skumstat dažādos pārbaudījumos, lai jūs pārbaudītā ticība, kas daudz vērtīgāka par uguni pārbaudītu zeltu, izrādītos teicama, slavējama un godājama, kad parādīsies Jēzus Kristus.*” (1 P 1,6-7) Vai citur: „*...mēs gavilējam ciešanās, zinādami, ka ciešanas rada pacietību, pacietība – pastāvību, pastāvība – cerību, bet cerība nepamet kaunā, jo Svētais Gars, kas mums ir dots, ir ielējis Dieva mīlestību mūsu sirdīs.*” (Rom 5,3-5)

Tātad katram vajadzētu apzināties, ka

nepietiek tikai ar prieku par lūgšanā atrasto, bet to vēl vajag aizstāvēt tad, kad no velna, pārējo cilvēku puses vai sevis paša nāk kādi uzbrukumi, šaubas un visa cita veida kārdināšanas. Tādēļ vajadzētu meklēt līdzekļus, kas palīdz pasargāt gan pie Dieva atrasto, gan pieņemto rīcības virzienu.

Uz šī fona atkal varam uzdot vairākus jautājumus. Piemēram. Vai tikko aprakstītā patiesība man ir pazīstama praktiski, un tādēļ vairs nebrīnos, ka, piemēram, pēc svētdienas Euharistijas vai adorācijas, vai Rožukroņa lūgšanas man uzmācas dažādas dīvainības, kas grib izklīdināt piedzīvoto un iegūto? Ko es daru tad, kad pats sevi vai arī citu priekšā nevaru aizstāvēt pārliecību par konkrēto patiesību, vērtību, stāju? Cik lielā mērā pie tā man palīdz Dieva ieroči, kas atrodami sakramentos vai sakramentālijās un citās Baznīcas dzīves izpausmēs? Cik lielā mērā es apzinos, ka dažreiz vienkārši vajadzīga kāda cilvēka klātbūtne, viņa iejūtība un mīlestība?

Lai Jēzus lūgšana Olivdārzā un spēks doties pretī Krustam un pēc tam sekojošā uzvara mūs vienmēr stiprina.

Lai Dievs mūs svētī: †

Pāvils Kamola, priesteris

CAUR MARIJU PIE JĒZUS

Dievmātes mēnesi vēl vairāk vēlamus uzsvērt Vissvētākās Jaunavas Marijas īpašo klātbūtni un palīdzību ceļā pie Jēzus. Gulbenes draudzes mājaslapā sadaļā „Aktivitātes” priesteris Pāvils Kamola ievietojis katehēžu ciklu, kurā ikviens aicināts iedziļināties Dieva Vārdā, Baznīcas mācībā un priestera komentārā par Dievmātes noslēpumu.

Ir vērts šos tekstus lasīt, pārdomāt un to gaismā lūgt palīdzību, lai Svētais Gars vēl vairāk izgaismo Vissvētākās Jaunavas Marijas misiju. Jēgpilno teksta materiālu papildina dziesmas un mūzika, ko mājas

(baznīcas) apstākļos, spēlējot ģitāru, kokli vai ukuleli, ierakstījis priesteris Pāvils.

Marija – Jaunās Derības Degošais Krūms; Kānas Vidutāja; Ārona Zizlis; Medus no Jūdas Lauvas; Noasa Šķirsts; Dieva Pilnmēness; Elija Mākonis; Svēto drēbju Māte; Jēzus Pirmā Monstrance; Jaunā leva; Gideonā Cirpums un vēl, un vēl. Piedāvātā materiāla dziļums, neparastais skatījums un uzdotie jautājumi kontekstā ar atklāto būs lielisks atradums personiskai meditācijai daudziem. Mājaslapas adrese: gulbenes.rkd.lv.

Inese Elsiņa

MĪLESTĪBA PĀRI NĀVES ROBEŽAI

Atceros reiz dzirdētus vārdus, ka katrs smagas dzīves skarts cilvēks ir jāuzlūko kā Kristus mūsu priekšā – ar brūcēm.

Līgas Bērziņas dzīve skaudru kūleni apmeta pagājušā gada jūlijā. Kopā ar vīru Uldi (attēlā), atgriezoties no rekolekcijām Madonā, savā Mārupes mājā viņi uzdūrās noziedzniekiem. Viens no maskotajiem laupītājiem Līgai meta ar pirmo, kas pie rokas – Jēzus ikonu (Līga saņima), un tad atskanēja šāviens Ulda virzienā. No ievainojumiem vēlāk slimnīcā Uldis mira.

– Ar Uldi kopā biju 13 gadus, no tiem septiņus – laulībā, – aicināta uz sarunu, atklāj Līga. – Maijā aprit desmit mēneši, kopš Uldis ir prom. 21. datumā ik mēnesi dodos uz Misi, lūdzu Ulda nodomā un pēc tam braucu uz kapiem. Tad rodas sajūta, it kā es viņam būtu sarīkojusi svētkus debesis. Saka – cilvēks ir tik ilgi dzīvs, cik ilgi ir mūsu atmiņās. Es neteiktu, ka Uldis ir atmiņās. Kaut fiziski nav klāt, viņa garu jūtu. Tāpat kā iepriekš daudz darījām kopā, tā tagad, tikai citādi. Darbu ziņā nav problēmu – gājām mežā, zāgējām, plāvām, ravējām, rakām – bijām vienota komanda. Arī tagad varu nopļaut zāli, uzrakt dobi, tikai divatā viss bija jaudīgāk. Tagad ir dienas, kad esmu kā suns ar nolaistām ausīm – tik grūti, bet ir, kad varu un daru. Daudz komunicēju ar cilvēkiem, domu apmaiņa mani uztur.

Pastāsti par savu ikdienu, par profesiju.

Esmu fizioterapeite Rehabilitācijas klinikā pie Rīgas 1. slimnīcas un fizioterapeite ārstu praksē „Auxilia Prima”. Darbs ir daudzveidīgs un pozitīvs, jo ar motivētiem cilvēkiem. Strādāju ar grūtniecēm un māmiņām pēcdzemdību periodā. Ar

draudzām sadarbība turpinās gadiem – mammas nāk arī ar otram, trešajiem bērniem.

Vai iznāk liecināt par ticību?

Pēc Ulda aiziešanas tas ir vēl spēcīgāk.

Darbā tā arī saku – ja man nebūtu ticības, ja neturētos pie Dieva, manis vairs nebūtu. Daudz esmu liecinājusi par svētoļojumiem uz Aglonu. Citi to uztver kā fitnesa nometni – kāpēc jāiet? Un katru dienu? Ja jūtu, ka cilvēks ir kā zeme, kas var garīgo ūdeni uzsūkt, mēģinu pilināt.

Ar Uldi mums viss, arī hobiji bija kopīgi. Tagad labo cenšos turpināt. Ikgadējs pasākums bija kalnu slēpošana. Biļetes uz Itāliju jau bijām nopirkuši, šogad turp devos ar mūsu vedējtvu Ēriku, un tas kļuva par Ulda piemiņas slēpojumu.

Kopš salaulājāmies, abi dziedājām Rīgas Svētās Marijas Magdalēnas draudzes korī. Pēc pandēmijas dziedāšanu noteikti turpināšu. Atsākšu arī velo sezonu – ar *ričku* Ulda laikā braucām bieži. Uz darbu, uz baznīcu...

Kā Dievs deva žēlastību izturēt?

Ārkārtas situācijās varu mobilizēties un rīkoties kā mediķis, lai cietušajam maksimāli palīdzētu. Nedomāju, kas ir apkārt, kas ir ar mani, koncentrējos uz cilvēku. Kad Uldi sašāva, viņš zvanīja policijai, bet to īsti nespēja. Telefonu pārtvēru, turēju brūci un vienlaikus stāstīju par notiekošo. Atbrauca mediķi – devāmies uz slimnīcu. Kad Uldi Stradiņos atstāju (sekoja operācija, biju lieka), gāju pa slimnīcas teritoriju un skaļā balsī teicu: „Kyrie eleison! Christe eleison! Kyrie eleison!” – atdevu visu Dieva rokās. Mums bija ierasts vienmēr, kad kaut kur devāmies, atvadoties svētīt

vienam otru. Uldi ar krusta zīmi svētīju arī Stradiņos. Atbraucot mājās, uzreiz kopā ar tuviniekiem – Ulda mammu, brāli, viņa sievu – lūdzāmies. Bija nakts, Žēlsirdības stunda, mēs lūdzāmies Žēlsirdības kronīti. To pabeidzot, nebija miera, sākām lūgties Rožukroni. Tad zvanīja no slimnīcas un telefonā atskanēja: „Diemžēl...” Nespēju tam ticēt. Nevar būt! Tas nav mūsu gadījums! Tas nav ar mani! Sākās histērija, viss pa gaisu – kā? kāpēc? es neesmu tam gatava... Kaut cik nomierinājusies apņēmīgi teicu – atgriezīsimies pie Rožukrona, kaut raudot, elsojot, lūgšanu pabeigsim. Jau no pirmajām minūtēm stingri un konkrēti turējos pie lūgšanas. Pulksten piecos, kad diena pamazām ausa, apjautu – Ulda nodomā vajadzīga Mise. Svētā Alberta baznīca ir tuvākā, devāmies uz turieni. Pirms tam apzvanīju mammu, draugus, lai visur, kur iespējams, šai dienā pasūta Misi. Jau pirmajā aiziešanas dienā par Uldi Eiropā un pat Kanādā tika noturētas vairākas Mises. Tas bija tik svarīgi – cik vien iespējams, iedot pašu labāko viņa dvēselei. Zināju – Uldis darītu tāpat. Viņš vienmēr visu darīja ar maksimālu atdevi, kā domātu sev un vēl vairāk.

Nākamās nedēļas pagāja izmeklēšanas režīmā?

Jā, nebija laika jukt prātā. Pirmo reizi gulēt pēc visa aizgāju 40 stundas pēc in-

cidenta. Nevajadzēja ne ēst, ne dzert, stress situācijā ieslēdzas izdzīvošanas režīms. Tagad, kad tas mazinās, atkal jau sagrābj emocijas. Pietrūkst, tik ļoti pietrūkst Ulda. Brokastoju un nevaru paēst, jo man pretim nav viņa. *Slūžas* ir vajā, jāklīdz balsi. Bet, kā teica kāds cilvēks – tā jau notiek tā rētu dzišana: sulo, apdzist, sarētojas, tad uzplēšas, atkal sarētojas... Cenšos skatīties reāli, sevi nemānīt un nebēgt. Pirmajās dienās, kad bēres nebija bijušas, kolēģi un mamma, kas ir mediķi, centās man iebarot tabletes, lai varu mierīgi gulēt. Tad teicu – kāpēc jūs gribat sazāļot, es taču gribu just sēras, gribu visu izdzīvot. Cik Dievs deva spēku, tik panesu. Tagad nāk otrais sāpju vilnis, kad jāraud, līdz pietrūkst elpas.

Kas šādos brīžos palīdz?

Vienīgais, kas palīdz, ir lūgšana. Skatos uz Žēlsirdīgā Jēzus bildi un saku: „Jēzu, es uzticos Tev!” No fiziskā viedokļa sāp, ir grūti bez Ulda, no garīgā – viņam vairs nav raižu, nav problēmu – viņš ir pie Dieva.

Tikai vienreiz ar pārmetumu teicu: – Kungs, kāpēc man atņēmi Uldi? Bridī, kad mums bija vislabāk... Uldim agrāk arī prasīju – vai tik labi būs vienmēr?

Līdzīgi kā svētajam Jāzepam, man ir praviētiski sapņi. Sapņi mani pārbauda arī ticības ziņā. Piemēram, kāds pagātnes draugs nāk ar plastmasas gredzeniem bildināt. Es paskatos un saku – esmu kom-

plektā tikai ar Jēzu. Bijuši sapņi, kur man mēģina atņemt skapulāru: pakaļ dzenas vīrietis, es neļauju viņam skapulāru noraut. Citā sapnī turku draugs grib noņemt krustiņu, medaljonu un skapulāru, saka, ka man tos vairs nevajadzēs. Es atgrūžu viņa roku un nosargāju.

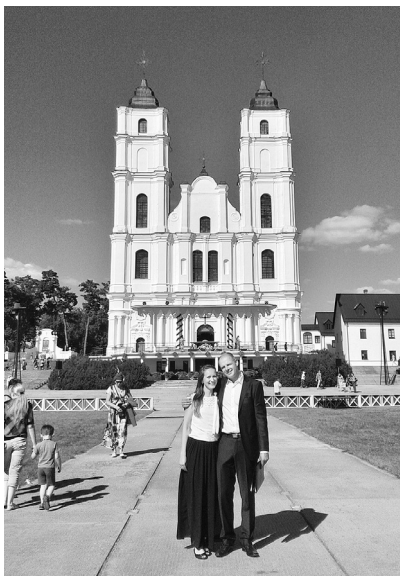
Nereti lūdzu, lai arī Uldis palīdz, un palīdzību saņemu. Īstenībā mums ir milzu aizmugure debesis! Vai mēs to novērtējam? Ja ejam uz priekšu un skatāmies augšup, šo aizmuguri iespējams just. To apzinoties, var kalnus gāzt. Vecvecmamma, vectēvi – mēs nezinām, kādi eņģeļi mums ir apkārt. Svētā Faustīne, mazā Terēzīte – tiekam gudri pavadīti, garīgi aprūpēti. Mums ir instrumenti, bet vai tos izmantojam?

Nesen bija emocionāli smags punkts: lasu, guļu, nevaru iziet pat ārā. Trūkst motivācijas. Pēkšņi pa logu ieraugu eglī, kurā lauku balodis nes zariņu pie zariņa un veido ligzdu. Vai viņš domā, kas notiks rit? Nē, putnu uz priekšu dzen dzīvības gars – iet un dara. Es nezinu par nākotni – kur būšu, ko darišu, bet acu priekšā ir šis balodis, kas vij ligzdu. Uznāks vētra, viņš ies un darīs tālāk. Tad ceļos un daru kā balodis arī es.

Kā tev ar piedošanu? Vai vēl jāstrādā?

Tā ir Dieva žēlastība, ka man nevienu brīdi nav bijis naida. Ir smagi, nežēlīgi, bet dzīvē nav nejaušību. Acīmredzot Uldis visu bija pabeidzis, man šajā dzīvē vēl kas jāpaveic. Jebkurā gadījumā ir jāpiedod

gan sev, gan Uldim, gan cilvēkam, kas to izdarīja, un jāpiedod Dievam. Piedošana ir atslēga daudzām durvīm, ar to joprojām strādāju. Bet zini, tagad, kad divi mīļi cilvēki ir mūžībā (Uldis un vecmamma), jūtos pilnīgi brīva. Nekas te vairs netur. Dzīvoju, strādāju, darbojos, bet šai dzīvei neesmu pieķērusies. Uldis tam rādīja piemēru – būt gatavam jebkurā brīdī. Negaidīt mēnesi un tikai tad iet uz grēksūdzi. Ja kas urda, priesteri meklēt uzreiz. Kaut viena lieta, ja tā ēd sirdsapziņu, ir jāatdod Dievam, jo tā ir kā trombs asinsritē. Pēc grēksūdzes seko Komūnija, lūgšana un svētība. Turklāt ir jāsaprot, kāpēc ko dari. Mans mērķis ir nokļūt tur, kur ir Uldis – es arī pēc noliktā laika gribu būt tuvāk Dievam.

Pēc vīra bērēm tu devies svētceļojumā uz Aglonu. Tas bija apzināti?

Par atbalstu gribu pateikties priesterim Pāvilam, viņš palīdzēja neierauties kūniņā, atvērties un izturēt. Un paldies Madonas draudzei par kopīgo svētceļojumu – ideālāka turpinājuma pēc visa nevarēja būt. Aglonā, kad pati biju guvusi stiprinājumu, ieraugot bēdu sagrauztos Ulda tuviniekus, bija žēl. Man svētceļojums kļuva par atspērienu tālākajam, uz to aicināju arī viņus. Kā savulaik teica Uldis – ja tiek dots pārbaudījums, Dievs dod visu nepieciešamo, lai to izturētu. Protams, katrs esam savā ceļa posmā, katram ir savs laiks.

Inese Elsiņa,
foto no personiskā arhīva

SVĒTĀ GARA VĒSTNESIS

Uz mana balkona ligzdu vit sākusi baložu ģimene, un no divām oliņām izšķīlušies divi balodēni. Balodis ar ligzdai domāto zariņu knābī atgādina Svētā Gara vēstnesi, un ir izjūta, it kā visa pasaule būtu maza un attaptos Dieva plaukstā. Tiesa gan, to ik pa laikam mēdzam aizmirst.

Kad vēl mācījos universitātē, kopmītnēs manā istabiņā pulcējās lūgšanu grupas „Lūka” dalībnieki. Man patika mierīgās tikšanās reizes, kurās dega svece, un visi kopā varējām skaisti dziedāt: „Nāc, ak, nāc, ak, nāc, Svētais Gars...” Bija tik aizkustinoši un silti. Bet patika arī tās neērtās reizes, kad lūgšanu grupiņai pievienojās kāds mūsu uzaicināts kopmītnu biedrs, kurš nebija kristietis. Toreiz šķita vienkārši labi, ka pazīstami cilvēki nāk aplūkot, ko darām, un iepazīst Dievu. Tagad, tā atskatoties, tas nūdien šķiet Svētā Gara darbs. Tieši Viņš mudina nākt pie Dieva vien Sev zināmos veidos un vada Savā ceļā pat tādus cilvēkus, kuri šķiet esam tālu no ticības.

Balodis ar zariņu knābī atgādina Dieva visaptverošo mīlestību, kuru Svētais Gars klusi čukst ausī. Čukst ikvienam bez izņēmuma. Un ejot jau savu ceļu, kurā netrūkst klupšanu un krišanu, esmu nonākusi pie secinājuma – nav itin neviena, kurš šos čukstus nedzirdētu. Uz tiem var atsaukties, var tos pazaudēt vai dzirdēt klusināti kādos savas ticības tuksnešos, bet nav ne-

viena šai pasaulē, kuru neapmeklē Balodis ar miera, klusuma un ticības zariņu. Agrāk šķita, ka tikai kristieši spēj sadzirdēt Svēto Garu un ka tā ir ticīgo gluži vai privilēģija, bet, ejot laikam, aizvien vairāk šo sadzirdēšanu vai uzrunāšanu pamanu itin visos.

Saistībā ar fotogrāfes darbu man nācies iemūžināt pasākumus arī izklaides vietās, kuras daudzi uzskata par ne visai pieklājīgām un labām, bet tieši tur esmu dzirdējusi, kā mātes runā par saviem bērniem, ka viņām jāstrādā darbs, kurš ir grūts, lai tikai parbarotu savas atvases. Tieši tur esmu redzējusi gan salauztus, gan dzīvi notriekt gribošus cilvēkus, dzirdējusi sarunas par vienkāršo un arī dzīves jēgu. Un vienmēr skumdinājīs, ka man jautā, kāpēc tur darbojos, jo tā taču ir seklu cilvēku tikšanās vieta. Uz to varu atbildēt, ka esmu redzējusi Balodi arī šajās vietās, un Viņš nav biežāk baznīcā un retāk kur citur. Viņš ir visur un vienmēr, ir tikai jāieklausās, jāpamana, un, sekojot Viņam, var nonākt pie ticības, Baznīcas un visa, kas izriet no Svēta Gara sadzirdēšanas. To arī atgādina balodis uz mana balkona – nav vietas uz šīs pasaules, kur nenonāktu Svētais Gars, nav cilvēka uz šīs pasaules, kuru Savās rokās neturētu Dievs. Tas, vai to apzināties, ir cits jautājums, un bez šaubām daudz jēgpilnāk ir dzīvot, kad klusajiem Gara čukstiem atsaucamies.

Diāna Lozko, autores foto

„BAZNĪCU NAKTS” NOTIKS TIEŠSAISTĒ

Kultūras notikums „Baznīcu nakts” šogad norisināsies attālināti. Tā atklāšanas tiešraide no Siguldas katoļu baznīcas sāksies 30. maijā pulksten 18, iezvanot baznīcas zvanus jau pulksten 17.50. Visi

„Baznīcu nakts” tiešsaistes apmeklētāji notikumam varēs vērot savu viedierīču ekrānos mājaslapā baznicunakts.lv un sociālo tīklu kontā Facebook.

Redakcija

CAURI IKDIENAI PANDĒMIJAS LAIKĀ

Līdz 12. maijam Latvijā vīrusa Covid-19 dēļ tika izsludināts ārkārtējais stāvoklis, kas pagarināts līdz 9. jūnijam. Kā draudzes ticīgie aizvada šo periodu, vaicāju viņiem.

Anita Cibule no Madonas katoļu draudzes vēsta, ka draudzes locekļi lūdzas nepārtraukto Rožukroņa lūgšanu. „Mūsu draudzes cilvēki pierakstījās kopīgā sarakstā un ik pusstundai katrs lūdzamies. Palīdz arī tas, ka Madonā ir diennakts lūgšanu kapela, kurā var iegriezties. Lūdzamies Dieva Žēlsirdības kronīti un šo lūgšanu

pandēmijas laikā veltām visiem mediķiem,” stāsta Anita. Rožukroni viņa lūdzas kopā ar saviem vecākajiem mazbērniem caur aplikāciju *WhatsApp*. Īpašu prieku viņai sagādā tas, ka desmitgadīgais mazdēliņš un 13-gadīgā mazmeita paši mudina lūgties. „Ja nu mazliet kavēju, mazbērni zvana un atgādina. Mazdēlam jautāju, varbūt viņam apnicis tik bieži un gari lūgties, jo negribu neko uzspiest ar varu, bet mazdēliņš atzīst, ka vēlas lūgties, kas tiešām priecē. Madonā pašreiz nav neviena Covid-19 apstiprināta gadījuma, un mazbērniem saku, ka tas varētu būt tieši bērnu lūgšanu nopelns, kas apliecina, cik svarīgi ir lūgties,” pauž Anita. Draudzes padomes klātienē sēdē pirms ierobežojumu ieviešanas padomes locekļi nolēma arī gavēt un katrs izvēlējās vienu nedēļas dienu gavēšanai. „Ik svētdienu no mūsu baznīcas tiek organizētas Svētās Mises tiešraides translācijas, kurām var pieslēgties caur *Facebook* vietni,” teic Anita. Viņa atzīst, ka šis laiks palīdz tuvināties Dievam un, lai arī viņas darbu apjoms mērniecības jomā nav mazinājies un nav

brīvu brīžu, lai, piemēram, klausītos Radio Marija, šis periods tomēr liek vairāk domāt par garīgo ceļu un saprast, kādas izmaiņas vajadzētu veikt pašam sevi.

Ivanda Birziece no Gulbenes katoļu draudzes vēsta, ka pandēmijas laikā liels atbalsts ir Radio Marija Latvija. „Man kā trīs bērnu māmiņai tas ikdienā ļoti palīdz. Mazākajam bērnam ir viens gads, un vēl mājās ir piecgadīgs bērns. Pirms pandēmijas ikdienā aizritēja ar mazāko, bet nu mājās esam visi,

kā arī brīvdienās no darba atgriežas vīrs. Radio Marija Latvija atbalsts ir tiešām liels, jo caur to var sekot līdzī gan Svētajām Misēm, gan Svēto Rakstu lasījumiem, kā arī lūgšanām,” stāsta Ivanda. Viņa piebilst, ka laikā, kad mājās ir tik daudz cilvēku un bērnu kņadas, izaicinājums ir rast laiku kļusajai lūgšanai, taču nav tā, ka tas nebūtu izdarāms. Darba dienās viņa ar bērniem mājās ir viena, un arī tas ir sava veida izaicinājums. Ir dienas, kurās trūkst enerģijas, un satraukums par nākotni atņem prieku, taču tad Ivanda vienmēr atceras Dieva vārdus: „Nebisties, tikai tici!” Tieši šie vārdi palīdz tikt pāri ikdienas grūtībām un atcerēties, ka viņa ar Dievu ir vienā laivā, Viņš ir klātesošs arī dzīves bezspēka brīžos. „Svētdienās visa ģimene klausāmies radio, lai tādā veidā Dieva Vārdu varētu dzirdēt visi. Grūtībām un izaicinājumiem ir nozīme, ja mēs tos izturam kopā ar Jēzu. Tad tie mūs tuvinā Dievam un stiprina. Apziņa, ka Dievs ir blakām, palīdz vienmēr piecelties no jauna. Šis laiks ir dots, lai mēs turpinātu augt,” uzsver Ivanda.

Gulbenietis **Māris Sņiķis** neslēpj, ka ļoti spēcīgi baznīcas trūkumu izjutis Lieldienās. „Katrās Lieldienās vienmēr devāmies pie manas mammas uz Barkavu, kur svinējām Svēto Misi,” teic Māris. Viņš atzīst, ka, lai arī izjūt baznīcas apmeklējuma trūkumu, šis laiks ļāvis radīt lielāku kopību ģimenes locekļu starpā. „Mājās vairāk kopīgi lūdzamies Rožukroni. Lūgšanā piedalās arī bērni – vecākajai meitai ir 12 gadi, dēlam 8 gadi un jaunākajai meitai seši gadi. Dēls gatavojas pirmajai Komūnijai un viņam dodu vairāk lasīt Rožukroņa noslēpumus,” stāsta Māris. Viņš piebilst, ka katram cilvēkam šis laiks liek izvērtēt, kā tiek pavadīta ikdiens. „Pandēmijas ierobežojumi varbūt attālina no Dieva tos, kuri līdz šim vairāk pieturējās svētdienas Svētās Mises

apmeklējumam, bet ne tos, kuri lūdzas arī ikdienā. Mums, protams, pietrūkst iešanas uz baznīcu, taču mūsu ikdiens nav tik ļoti mainījies, un savu ticību uzturam.

Silvija Pūga no Jaunkalsnavas savukārt izmanto iespēju apmeklēt baznīcu mazā cilvēku lokā, lai tādējādi varētu ievērot visus drošības nosacījumus. „Apmeklēju Rubenų Svētā Pētera un Pāvila Romas katoļu baznīcu. Tā ir liela, varam ievērot divu metru distanci, lietoju arī dezinfekcijas līdzekļus gan ieejot baznīcā, gan izejot no tās. Uz dievkalpojumu dodos ar automašīnu, neizmantoju sabiedrisko transportu. Īpaši nesatraucos par jauno vīrusu, ar smaidu uz lūpām eju tik uz priekšu,” paļāvībā un ticības priekā dalās Silvija.

Diāna Lozko, autore foto

ESAM APTURĒTI SKRĒJIENĀ PĒC MATERIĀLĀ

Šis ir dīvains laiks, kad Dievs ir apstādīnājis pasauli. Apturējis skrējienu, rosīšanos, palēninājis dzīves ritmu.

Pārbaudījumu laiks. Kādam tas ir pārbaudījums ar vientulību, kas var būt grūts, jo nav darba, kurā ierakties, kam nodoties. Tā vietā ir jāieskatās sevi, skaidri un nereti skaudri jāierauga savas nepievilcīgās pušes, neprasmī būt pašam ar sevi. Jāatklāj tukšums. Vēl kādam būs pārbaudījums ar divvientulību – būtībā atkal sastapšanās ar paša egoismu, gaidot no otra cilvēka piepildījumu, ko neviens nav spējīgs sniegt, ja iekšēji piepildīts neesi pats. Šajā laikā izgaismojas mūsu sabiedrības kopīgais veselības stāvoklis, un ne jau par fizisko veselību runa. Vīruss agri vai vēl u aizies, ekonomika atveseļosies, saimnieciskā dzīve atgriezīsies savās sliedēs. Rētas atstās savstarpējo attiecību kultūras un empātijas trūkums. Šobrīd noteiktā sociālā distancēšanās nav noteikta tikai kāda iegribas pēc, tā ir reāla iespēja pasargāt sevi un tuviniekus no saslimšanas. Tāpēc

pārsteidz slimības it kā neapdraudētās sabiedrības daļas (ne visas, protams) atieksme pret izvirzītajiem noteikumiem. Vai tiešām ir tik grūti pārļaut šos mēnešus, neizbraucot no vīrusa skartajām teritorijām? Padomāt par citiem? Vai ir grūti nepulcēties baros, atteikties no kopīgas pasēdēšanas pie ugunsкура, pastaigām gar jūras krastu? Kā jutīsies cilvēks, ja viņa vainas dēļ saslims vecmāmiņa, vectētiņš? Tēvs, māte? Vai neierunāsies sirdsapziņa, ka tā varēja nenotikt, ja nebūtu braucis ciemos, pildītu pašizolēšanās prasības? Dievs mūs uz brīdi savā mīlestībā ir apturējis. Tikai apturējis. Varbūt, lai ieraudzītu līdzcilvēkus. Ieraudzītu tos, kam vajadzīga palīdzība. Lai pieaugtu mīlestībā, jo tās mūsdienu pasaulei katastrofāli pietrūkst – tā pagaisusi skrējienu pēc materiālās labklājības. Dievs ir sailgojies pēc mums – lai savā aizņemībā atceramies Viņu. Viņš ir izgādājis brīvu laiku. Laiku, kurā atgriezties pie Tēva.

Ilze Kloppe

„NĒ” VIENALDZĪBAI KARITATĪVAJĀ DARBĀ

Atskatoties uz karitatīvas ievirzes aktivitātēm Madonas draudzē, gribu pieminēt kādu apmeklējumu, kad kopā ar Siguldas draudzes pārstāvjiem viesojos Grašu bērnu ciematīnā. Siguldas ciemiņi bija sagatavojuši dažādas darbošanās iespējas bērniem. Kā pastāstīja audzinātājas, bērni ir priecīgi par ciemiņiem, jo tie viņu ikdienā ienes jaunas krāsas. Tomēr, sarunājoties ar bērniem, ir jaušams, cik ļoti viņi izjūt gluži cilvēciskas mīlestības trūkumu. Man nezināmu iemeslu dēļ ceļu uz šo mūsu draudzei vistuvāko bērnu namu atrod tik tālas draudzes pārstāvji kā Siguldas, bet ne madonieši.

Aicinu draudzes locekļus padomāt, vai nav vēlme piedalīties kādā no Grašu bērnu ciemata apmeklējumiem pēc tam, kad būs atcelti apmeklējumu ierobežojumi. Varbūt kādam ir

talants un izdoma, kā iepriecināt šos bērnus. Kas zina, kāds no mazajiem vai kāds no mums tā var atrast sev labu draugu.

Aicinu pieteikties pa telefonu 29130268 (Janīna).

Tā kā organizācijai „Caritas Latvija” tika atsūtīti jauni sporta apavi, ar kuriem dalīties, piedāvājām tos arī Grašu bērnu ciemata bērniem. Iestādes vadītāja Sandra Stade pirms Lieldienām tos atgādāja no Rīgas uz Grašiem.

„Caritas Latvija” valdes priekšsēdētāja Inese Švekle vēsta, ka joprojām ir spēkā piedāvājums saņemt jaunus sporta apavus draudzes locekļu atbalstam. Tie atrodas Rīgā, Katoļu ģimnāzijas pagrabu telpās. Iepriekš sazinoties pa telefonu 29552102 (Anna) un vienojoties par

laiku, varēs apavus saņemt.

Janīna Bleidele

LASĪJUMS NO GUDRĪBAS GRĀMATAS

Ir gudrībā gars – saprotošs, svēts, vienreizīgs, daudzveidīgs, smalks, ātrs, vērtīgs, neaptraipīts, skaidrs, nevainīgs, labumu mīlošs, ass, neapturams, labdarīgs, cilvēcīgs, laipns, noturīgs, drošs, bezrūpīgs, visvarens, visu redzošs un tāds, kas caurstrāvo visus prātīgos, tīros un smalkos garus.

Jo gudrība ir žīglāka par ikvienu žīglumu un visam iziet un izkļūst cauri, pateicoties skaidrībai. Jo viņa ir Dieva spēka dvaša un Visvarenā godības tīrākā izpausme; tādēļ tajā nekas aptraipīts neieiet. Jo viņa ir mūžīgās gaismas atspulgs un Die-

va varenības spogulis bez traipa, un Viņa labvēlības attēls. Un, lai gan viņa ir viena, tomēr spēj visu un, palikdama, kāda bijusi, visu atjauno, un, no paaudzes paaudzē pārejot svētās dvēselēs, viņa veido Dieva draugus un praviešus.

Jo Dievs mil vienīgi tos, kas dzīvo saskaņā ar gudrību. Jo tā ir skaidrība par sauli un par visiem zvaigžņu pulkiem. Salīdzinot ar gaismu, tā ir spožāka, jo tai seko nakts, bet gudrību nespēj pieveikt ļaunums. Tā droši sniedzas no gala līdz galam un visu tikami kārtu. (Gudr 7, 22-8,1)

BAKHITA. FILMA PĀRDOMĀM

2017. gada sākumā dominikāņu māsa Diāna no Liepājas vairākās Latvijas vietās uzsāka vadīt rekolekcijas sievietēm. Šīs rekolekcijas apmeklēja Balvos. Uz katru nodarbību bija jāizpilda mājas darbs – jāizlasa fragments no Bībeles vai jānoskatās kristīga satura filma. Tā nu manā redzeslokā nonāca mākslas filma par svēto Bakhitu (attēlā). Biju pateicīga mātai Diānai par šo piedāvājumu. Toreiz mani redzētais pārsteidza. Tik daudz cietusi no verdzības, izsmiekla, pazemojuma, vardarbības, atstumšanas un mīlo cilvēku nodevības, bet palikusi piedodoša, laipna un smaidīga.

Fotogrāfija ar Bakhitas attēlu un uzrakstu otrā pusē: „Esi vienmēr brīva. Dzīvo saskaņā ar Dievu. Atver savu sirdi un skaties uz debesīm. Lai Dievs ir ar tevi. J. Bakhita” – ir manā Bībelē. Katru reizi, atverot Svētos Rakstus, satiekos ar šo neparasto sievieti.

Jaunu pavērsienu par svēto Bakhitu un filmu sniedza priesteris Pāvils savā nesen dzirdētajā sprediķī. Viņa mācībā tika apskatītas personas/grupas, kuras var attēlot dažādus dzīves un ticības līmeņus. Pirms tam uzklusijām fragmentu no Jāņa Evaņģēlija 11. nodaļas 1.-45. panta (priestera sprediķi var noklausīties Gulbenes draudzes mājaslapā, sadaļā „Aktivitātes”). Evaņģēlija fragmentā attēlotās personas priesteris ierindoja četrās grupās, Bakhitu iekļaujot trešajā grupā – ticības apgaismots cilvēciskuma līmenis,

kurš pieprasa pilnveidošanos, bet kas savā ticībā redz daudz tālāk nekā citi.

Skatījos filmu atkārtoti un biju pārsteigta, ieraugot jaunas lietas, pie kurām darbojās mans prāts.

Pirmkārt – Bakhita, kura uzaugusi Sudānas džungļos, vēlāk vairākkārtīgi nonākusi verdzībā, netiek audzināta ticības garā, neviens viņai to neatklāj un nemāca. Meitene dzīvo pēc cilts un dabas likumiem, bet viņā ir ilgas. Dievs pieskaras viņas dvēselei, un viņa meklē...

Otrkārt – Bakhitas piemērs atklāj, kā tas ir – redzēt tālāk, redzēt pāri ciešanām, upurēt visu, lai redzētu iespējami tālu. Jautājums – kā iemācīties dzīvot piedodot, lai redzētu tālāk? Man tas neliekas vienkārši.

2000. gada 1. oktobrī pāvests Jānis Pāvils II Džuzepinu Margaretu Bakhitu pasludināja par svēto. 8. februārī tiek svinēta viņas piemiņas diena. Svētā ir Sudānas un cilvēku tirdzniecības upuru aizbildne.

Bakhitas dzīvesstāstu angļu valodā var izlasīt portālā „Wikipedia”, diemžēl informāciju latviešu valodā neatradu.

Periodā, kad vairāk laika pavadām mājās, varam biežāk ieskatīties kristīgo filmu sarakstos un izvēlēties sev tikamo. Filmas meklēju YouTube kanālā, ierakstot „kristīgās filmas” vai „христианские фильмы”, tāpat bogmedia.org vai [kurmisl.lv.info](http://kurmisl.lv/info). Svētīgu skatīšanos!

Nora Kauliņa

RADIORAIDĪJUMS „KEDĀS” UZRUNĀ JAUNIEŠUS

Baznīcu un draudžu rīkoti pasākumi, arī raidījumi televīzijā un internetā pārsvarā domāti pieaugušo auditorijai, tāpēc katra pārraide jauniešiem šķiet ļoti nozīmīga.

„Kedās” ir kristīgu jauniešu veidots raidījums, kura galvenā mērķauditorija ir vienaudži. Raidījums dzirdams „Radio Marija Latvija” ēterā katra mēneša pirmajā trešdienā pulksten 20.

– Raidījuma nosaukums ņemts no pāvesta Franciska aicinājuma: „Nesiet dīvanā jaunatne, bet gan jaunieši sporta korpēs,” – atklāj madoniete Sintija Beitāne (attēlā), kas ir viena no raidījuma veidotājām.

Pagājušajā vasarā pirms svētceļojuma uz Aglonu un pārceļšanās uz dzīvi un mācībām Rīgā, Sintija saņēma uzaicinājumu pievienoties „Kedās” radošajai komandai: – Raidījuma galvenais mērķis ir aktualizēt jauniešiem svarīgās tēmas, rāsīt pārdomas par dažādiem jautājumiem, piedāvāt ieskatu viedokļos, iedvesmot pārmaiņām ikdienā. Visi esam kristieši, tāpēc cenšamies dot ieskatu arī Baznīcas un kristiešu skatījumā uz konkrēto problēmu.

Raidījumos pārrunātās tēmas: Attiecības, Izdevīga ceļošana, Mentālā veselība u.c. Būtiski, ka sociālajos tīklos ikviens var nobalsot par kādu no piedāvātajām tēmām nākamā mēneša raidījumam. Sezo-

nas raidījuma sērijas var noklausīties „Radio Marija Latvija” arhīvā: go.rml.lv/kedas.

– Raidījums, kas man pašai mainīja dzīvi, ir par mentālo veselību. Tā viesis bija personīgās produktīvātes un „high performance” treneris Kristaps Kravalis.

Viņš runāja, kā uzturēt labu miegu, rūpēties par savu mentālo veselību un kad ir īstais brīdis pateikt „nē”, lai neuzņemtos pārāk daudz, – vēsta Sintija.

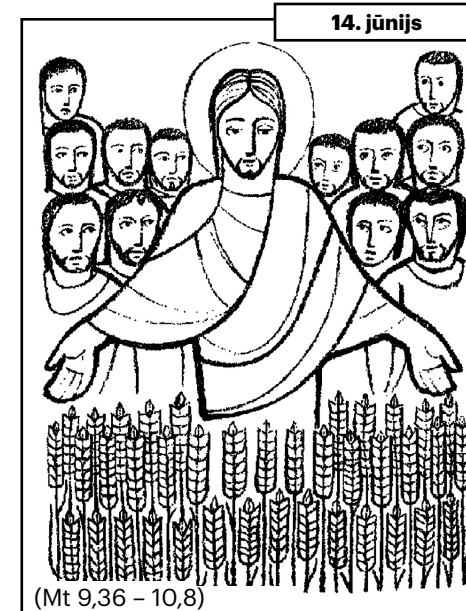
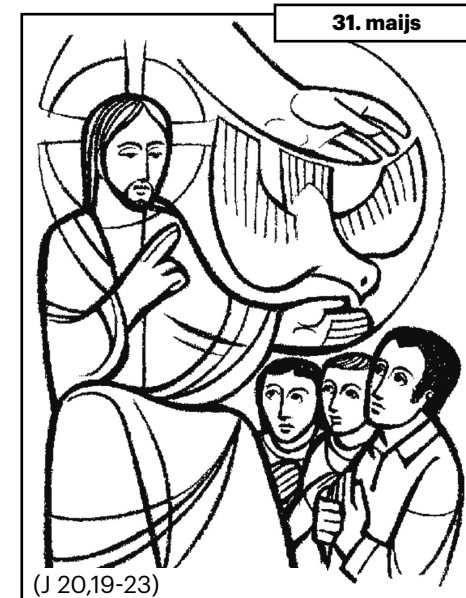
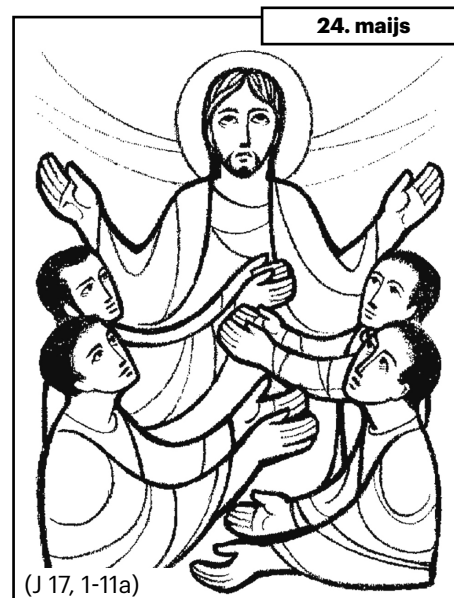
Uz jautājumu, vai jauniešiem ir problemātiski būt kristietim 21. gadsimtā, kādas ir grūtības un izaicinājumi, Sintija atbild: – Latvijā ir ticības brīvība, kas mums ļauj izvēlēties reliģiju un

konfesiju. Mēs, jaunieši, pārsvarā paši varam izvēlēties draudzi, kurai pievienoties un kurā kalpot, tam pretī nestājas kādi valsts likumi. Protams, kristiešiem vienmēr ir bijuši izaicinājumi, dažādas grūtības ar draugiem un kopumā ar cilvēkiem, kuri netic Dievam, bet domāju, ka ir daudz vietu (jauniešu vakari, pasākumi), kur jaunieši – kristietis – var izpausties, gūt lielisku pieredzi un draugus. Pat dzīvojot prom no lielpilsētas, tas ir iespējams! Kas meklē, tas atrod! Ja tomēr nesanāk atrast, ir jāorganizē pašam.

To Sintija saka pēc savas pieredzes ar jauniešu darbu Madonā.

Eliza Elsiņa,
foto no personiskā krājuma

Svētdienas Evaņģēlijs

Madonas Kristus Karaļa draudze

Prāvests priesteris Māris Ozoliņš
(t. 29191335)

Konts: LV19UNLA0095132107450
Mājaslapa: www.madonasdraudze.lv

Alūksnes Svētā Bonifācija draudze

Prāvests priesteris Ingars Stepkāns
(t. 29479873)

Konts: LV51UNLA0050000523546

Gulbenes Vissvētākā Sakramenta draudze

Prāvests priesteris Pāvils Kamola
(t. 274 64 820)

Konts: LV49PARX0012759900001
Mājaslapa: www.gulbenes.rkd.lv

Lubānas draudze

Prāvests priesteris Māris Ozoliņš
(t. 29191335)

Cesvaines Vissv. Jaunavas Marijas Bezvainīgās Sirds draudze

Prāvests priesteris Māris Ozoliņš
(t. 29191335)

Konts: LV44HABA0551033034903
Mājaslapa: www.cesvainesbaznica.lv

Ērgļu Svētā Krusta draudze

Prāvests priesteris Pēteris Alusiks
(t. 28470721)

Jaunkalsnavas draudze

Prāvests priesteris Pēteris Alusiks
(t. 28470721)

Plaviņu Kunga Debeskāpšanas draudze

Prāvests priesteris Pēteris Alusiks
(t. 28470721)

Konts: LV83HABA0551036163033
Mājaslapa: www.plavinudraudze.lv

Pateicība visiem, kas ziedojat! Izmantojiet arī turpmāk iespēju ziedot baznīcu uzturēšanai un komunālo rēķinu segšanai. Ziedojumus sūtīt uz dekanāta draudžu kontiem!

LŪGŠANA MARIJAI, BAZNĪCAS MĀTEI

Marija, Baznīcas Māte, mēs vēšamies pie Tevis. Ar savu „jā” Tu atvēri durvis Kristus klātbūtnei pasaulē un dvēselēs, kas pazemīgā klusumā un pilnīgā pašāvērbībā atbild Visaugstākā aicinājumam. Dari, lai arī šodien Tava Dēla aicinājumu: „Seko man” sadzirdētu daudzi vīrieši un sievietes. Ņem savā patvērumā visus pasaulē izkliedētos misionārus, ordeņu brāļus un

māsas, kas palīdz veciem un slimiem cilvēkiem, trūcīgajiem, bāreņiem; tiem, kas izgļoti un audzina jauniešus; Tev uzticam sekulāros institūtus, kuru locekļi ir kā kluss labo darbu ieraugs; visus, kas ticībā un mīlestībā dzīvo klosteros un lūdzas par pasaules pestīšanu. Āmen.

Pāvests Jānis Pāvils II

„KĀPT KALNĀ”

Izdevuma redakcija: draudžu priesteri;
Inese Elsiņa, Māriete Kampāne, Dāvis Ozoliņš,
Diāna Lozko, Nora Kauliņa.

Uz vāka – Dorotes Zabžeskas (Dorota Zabrzeška) zīmējums. Makets: Aina Pidika. Iespiests: SIA „Erante”.
Viena eksemplāra cena: 0,40 EUR.
Ikdienā noderīgas saites:
„Radio Marija”; katolis.lv; „Katoļu Baznīcas Vēstnesis”.